

7. Кіпа О.О. Правопорушення в мережі Інтернет // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 4. – С. 347.

Ключові слова: кібербезпека, кіберзлочинність, кіберзагроза, кіберзахист, Інтернет, веб-сайт.

Ключевые слова: кибербезопасность, киберпреступность, киберугроза, киберзащита, Интернет, веб-сайт.

Key words: cybersecurity, cybercrime, cyberthreat, cyber protection, Internet, website.

МАЗІНА ОЛЕНА ОЛЕКСАНДРІВНА

Миколаївський інститут права
Національного університету «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри загальнотеоретичної, конституційної
та цивільної юриспруденції, кандидат юридичних наук

ПРИВІЛЕЇ В АВТОРСЬКОМУ ПРАВІ ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ ВІД КОНТРАФАКЦІЇ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

В історичному аспекті розвитку та становлення авторського права привілеї відігравали значну роль для захисту авторських прав від контрафакції. Протягом тривалого періоду часу до формування законодавства про авторське право наявність привілеїв мала неабияке значення для книговидавців та авторів.

Необхідність охорони видавництва від контрафакції мала наслідком появу привілеїв, які дарувалися тій чи іншій особі на видавництво творів. Привілеї забезпечували за відповідною особою виключне видання та продаж відомої книжки на протязі кілька років, або ж охороняли від контрафакції взагалі всі видання, які здійснювалися даною особою. Поза привілеями не існувало ніякого захисту від контрафакції [1, с. 10-11].

Привілеї видавалися конкретним видавцям на видання певної книги, про що робилася відмітка на примірнику книги.

Загальним привілеєм мав можливість скористуватися кожний, за його відповідності певним умовам. Загальний привілей був ядром усіх останніх законодавчих постанов про авторське право та ним обґрунтовувався погляд на авторське право як на пільгу, як на виняток із законів, який зобов'язаний своїм існуванням мілосердю законодавця. Перший привілей було надано у Венеції 3 січня 1491 року Петру Ровенському на твір *Phoenix* [2, с. 189]. Надалі доволі часто видавалися привілеї авторам на окремі твори й вони стали нормою існування у авторському праві того часу та формою охорони авторських прав від контрафакції.

На початку XVI століття привілеї з'явилися у Германії та у Франції. Автори самостійних творів або такі, які обробляли рукописи, отримували від видавців єдиноразову винагороду, звичайно помірну, та передавали усі свої права на твір видавцю. Таким чином, хоча з введенням

привілеїв вперше розпочалось охорона державою авторського права як майнового інституту, захист був спрямований на користь торгівців та видавників книжок, але не авторів. Матеріальний стан авторів продажував залишатися печальним. У Франції привілеї надавалися королями та навіть містом Парижем, у Германії – імператорами, князями та містами. Привілеї видавалися без визначення строку або з визначенням строку, звичайно на декілька років. Переважали короткострокові привілеї на два, п'ять, десять років або на інший термін. На протязі визначеного строку право друку належало виключно особі, якій було надано привілею, інші особи, під загрозою покарання, повинні були утримуватися від порушення цього права. З XVII століття з'являються привілеї більш загального характеру, у яких забороняється не тільки передруковувати чужі книги, але й ввозити із-за кордону контрафактні видання, а також надається право конфіскації творів, виданих всупереч привілеям [3, с. 89].

Наступний розвиток поняття авторського права визначався з зовнішньої сторони переходом від захисту у вигляді привілеїв до захисту у вигляді закону, з розповсюдженням цього захисту на інші, крім літератури, види творчості, а з внутрішньої сторони – розширенням сфери захисту, а саме: переходом від захисту предмету творчості до захисту самої творчості та від захисту інтересів особи, що розповсюджувала твори до захисту інтересів авторів. Разом з цим, саме поняття авторського права розширюється та отримує характер не тільки майнового права, але й особистого права, тобто такого, яке має метою охороняти особистість автора, його літературні та художні інтереси [4, с. 202].

Перехід від привілеїв до визнання авторського права на літературні твори цивільним законодавством відбувався у окремих країнах поступово. Під впливом наукової думки та потреб суспільства у окремих германських країнах почали з'являтися узаконення, з метою охорони авторського права у межах цих країн, незалежно від привілеїв [5, с. 2]. Деякі країни почали відмовлятися від системи привілеїв та забороняли контрафакцію кожного твору, який був привілейований чи не був таким.

Список використаної літератури:

1. Шершеневич Г. История авторского права на Западе / Г. Шершеневич // Ученые записки Императорского Казанского университета. – Казань: Тип. Имп. ун-та, 1891. – С. 44 с.
2. Табашников И. Г. Литературная, музыкальная и художественная собственность с точки зрения науки гражданского права и по постановлениям законодательств : Северной Германии, Австрии, Франции, Англии и России / И. Г. Табашников. – Том 1. Литературная собственность, её понятие, история, объект и субъект. – Санкт-Петербург: Типография М.И. Попова, 1878. – 568 с.
3. Шершеневич Г. Ф. Авторское право на литературные произведения / Г. Ф. Шершеневич. – Казань: Тип. Имп. ун-та, 1891. – 313 с.

4. Канторович Я. А. Основные идеи гражданского права / Я. А. Канторович; с предисл. проф. А. Малицкого. – Х. : Юридическое издательство НКЮ УССР, 1928. – 310 с.
5. Александровский Ю. В. Авторское право. Закон 20 марта 1911 года. Исторический очерк, законодательные мотивы и разъяснения / Ю. В. Александровский. – Санкт-Петербург : Товарищество по изданию новых законов, 1911. – 176 с.

Ключові слова: контрафакт, авторське право, порушення прав, видавець, автор.

Ключевые слова: контрафакт, авторское право, нарушение прав, издатель, автор.

Key words: counterfeiting, copyright, infringement, publisher, author.

ГАЛУПОВА ЛАРИСА ІГОРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права інтелектуальної власності та корпоративного права

ПОНЯТТЯ ОНЛАЙН МЕДІАЦІЇ У СФЕРІ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Сьогодні медіація є однією з найбільш застосовуваних форм альтернативного врегулювання конфліктів. Медіація дозволяє відійти від втрати часу в судових розглядах, від додаткових і непередбачуваних витрат, процес медіації є приватним і конфіденційним.

В дослівному перекладі «медіація» означає «посередництво». При цьому, мається на увазі участь безпристрасної особи, яку признають всі сторони. Задача медіатора полягає не в тому, щоб винести рішення або вирок, а в тому, щоб створити такі умови, при яких сторони самі знайдуть ту позицію, яка б задовольнила їх обох і як наслідок конфлікт був вичерпаний [1].

Сьогодні, таке явище як «медіація» привертає до себе увагу багатьох науковців у всьому світі. Так, на початку дев'яностих років книга Христофа Бесемера «Медіація. Посередництво в конфліктах» (в оригіналі – Mediation: Vermittlung in Konflikten»), відкрила медіацію як соціальне явище всій німецькомовній Європі. Христоф Бесемер визначає медіацію як технологію вирішення конфлікту за участю нейтральної третьої сторони [2].

При порушенні прав на об'єкти інтелектуальної власності, для правовласника важлива негайна реакція на таке правопорушення. Як ми знаємо, в суді, через їх перевантаження, справи можуть розглядатись роками. Тому, правовласнику, аби не втрачати кошти, можна звернутись до медіатора, який за декілька днів допоможе врегулювати конфлікт щодо прав інтелектуальної власності. Якщо відбулось порушення прав інтелектуальної власності на торговельну марку а порушник знаходиться на іншому континенті то правовласнику варто звернутись